

її семіотичного втілення. Мова обслуговує культуру, хоча культура найбільш рельєфно проявляється тільки на тлі мовного простору. В той же час мова несе в собі приховану енергію культурної поведінки представників народу. Мова втілює і національний характер, і національну ідею, і національні ідеали, які можуть бути представлені в артефактах даної культури і складають підґрунтя національно-патріотичного виховання. Кожна національна мова відрізняється своїм баченням предметного світу, що є середовищем життя і діяльності певного народу, з притаманними тільки йому мовними засобами. У цьому відношенні змістове наповнення кожної мовної одиниці обов'язково є носієм своєрідного національного характеру. Проявляючись в культурі, мові, поведінці, певні лексичні одиниці кожної мови презентують менталітет народу.

Сьогодні, на жаль, спостерігається зведення соціальних функцій національної мови до сімейно-побутового рівня. Це впливає на національну самосвідомість. Для багатьох людей зв'язок власної національності з реально властивими їм національними якостями, в тому числі з дотриманням національних традицій, знанням рідної мови, стає номінальним.

Але мова будь-якого народу – найбільш ефективний засіб збереження і розвитку його культурної та духовної спадщини. Це є дуже важливим сьогодні в умовах розмивання національних пріоритетів. Оскільки і культура, і мова пов'язані з ментальністю народу, тобто з його світовідчуттям і світосприйняттям, і виникає необхідність осмислити проблему співвідношення культури і мови з ментальними категоріями. І характер цієї взаємодії – і репрезентативний і сутнісний.

Список бібліографічних посилань

1. Пелипенко А. А., Яковенко И. Г. Культура как система. М. : Языки рус. культуры, 1998. С. 371.

Одержано 03.11.2017

УДК 351.741:159.98:37.018

Сергій Петрович ПЕТРЕНКО,

викладач кафедри спеціальної фізичної підготовки

Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ;

Дар'я Сергіївна ГОРЕЛІК,

курсант 2 курсу факультету підготовки фахівців

для підрозділів кримінальної поліції

Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ПСИХОЛОГІЧНІ ТА ПЕДАГОГІЧНІ АСПЕКТИ ПІДГОТОВКИ КАДРІВ ДО НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

Професійна діяльність поліцейського проходить у нестандартних, часто екстремальних умовах, пов'язана з великими не тільки фізичними, а й психічними навантаженнями, що має негативні наслідки для їх здоров'я та успішності професійної діяльності. Так, медики вважають, що 90 % і навіть більше хвороб сучасної людини носять психогенний характер. Це вимагає розробки і впровадження цілеспрямованої програми зі збереження стійкості психіки і здоров'я поліцейського, проведення заходів із психологічного розвантаження і психореабілітації, а також навчання поліцейських навичок саморегуляції. Це необхідно також і для досягнення більш високих результатів у професійній діяльності поліцейського. Дослідження американських психологів показали, що при зростанні нервово-психічної напруги, викликаній самими різними стресогенними факторами, можливе зниження продуктивності діяльності людини від 16 % до 80 % залежно від сили стресогенного впливу і рівня стійкості до нього психіки конкретної людини.

Тому перед психологами, які працюють у системі силових структур, стоїть завдання з формування у поліцейського стресостійкості до різних факторів професійної діяльності, з навчання його вмінням правильно вирішувати конфліктні ситуації, розвитку здатності запобігати стресу і міжособистісним конфліктам у процесі ділової взаємодії, навичок конструктивного виходу з критичних і конфліктних ситуацій [1].

Психологічні знання необхідні поліцейському і для профілактики професійної деформації. Знання про причини її виникнення дозволять йому самостійно регулювати свої відносини з

оточуючими, уникаючи емоційного вигорання, підбирати оптимальні способи самовідновлення психічної та фізичної працездатності після стресових і психогенних ситуацій.

Програма профілактики правопорушень та порушень дисципліни в поліції може виконуватися в процесі профвідбору, профпідготовки і проадаптації та повинна включати кілька взаємопов'язаних і досить автономних етапів [2]:

1 етап – під час прийому на службу в процесі профвідбору необхідно використовувати набір психодіагностичних тестів, за допомогою яких можна визначити особливості особистості, характерні для різних типів правопорушників, і таким чином вже на цьому етапі відсіяти людей, потенційно схильних до різного роду правопорушень.

Необхідним є підбір або розробка певної системи психодіагностичних тестів, які можна використати для отримання інформації про особистісні особливості людини, що обумовлюють можливість здійснення ним протиправних дій або схильність до порушення трудової дисципліни [3, с. 25].

2 етап – у процесі професійної підготовки необхідно приділити більше уваги виховній роботі, зокрема пов'язаній з формуванням стійких моральних орієнтирів, уявлення про значущість виконання професійного обов'язку. Необхідно використовувати методи активного психологічного навчання, соціально-психологічного тренінгу для формування стійкості особистості до стрес-факторів професійної діяльності, для вироблення умінь протистояти негативному впливу того агресивного середовища, яке є одним з аспектів професійної діяльності поліцейського, вміння протистояти несприятливому впливу з боку правопорушників порушників дисципліни. Необхідно також проводити спеціальні заняття, присвячені ознайомленню з типовими ситуаціями, що провокують правопорушення чи порушення дисципліни, і виробленню найбільш адекватної стратегії й тактики поведінки працівника поліції в таких ситуаціях.

3 етап – процес адаптації до професійної діяльності. Перші 3–5 років є найбільш кризовими щодо професійної адаптації, саме цей період є для молодих працівників найбільш напруженим і часто призводить навіть до залишення служби. Напруженість відносин з безпосереднім оточенням робить людину особливо нестійкою до негативного впливу і може призвести або до випадкових, або до досить свідомих і цілеспрямованих правопорушень і порушень дисципліни. Для полегшення процесу професійної адаптації, для більш швидкого входження в колектив співробітників необхідне введення спеціального соціального інституту наставництва. Прикріплення до молодого працівника більш досвідченого і знаючого товариша, можливість звернутися до нього за порадою дозволить молодому співробітнику легше орієнтуватися в часто нестандартних ситуаціях професійної діяльності, вибрати правильну лінію поведінки.

4 етап – під час підвищення професійної кваліфікації необхідно приділяти увагу не тільки чисто професійній підготовці, а й зняттю професійних деформацій за допомогою спеціально розроблених методів психологічної корекції і соціально-психологічних тренінгів [3, с. 26–27].

Для 2-го і 4-го етапів повинні бути розроблені програми виховної роботи та спеціального професійно-орієнтованого соціально-психологічного тренінгу. Основне навантаження на 1-му, 2-му і 4-му етапах має виконуватися спеціальними соціально-психологічними службами.

Таким чином, використання досягнень сучасної психології стає важливим інструментом у підготовці кадрів поліції України, в підвищенні ефективності їх професійної діяльності і формуванні професійної майстерності, в профілактиці професійних деформацій, правопорушень і порушень дисципліни серед поліцейських, а також формувати умови, необхідні для профілактики використання маніпулятивних і деструктивних психотехнологій у сучасному суспільстві.

Список бібліографічних посилань

1. Закон України «Про Національну поліцію». Київ : Вид. Паливода А. В., 2015. 104 с.
2. Сокурено В. В. Психологічна наука та її роль у становленні національної поліції України // Психологічні та педагогічні проблеми професійної освіти та патріотичного виховання персоналу системи МВС України : матеріали наук.-практ. конф. (м. Харків, 8 квіт. 2016 р.) / МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2016. С. 232–236. URL: http://dspace.univdedu.ua/xmlui/bitstream/handle/123456789/2004/Psykhobichna%20nauka%20ta%20yii%20rol%20u%20stanovlenni%20Natsionalnoi%20politsii%20Ukrainy_Sokurenko_2016.pdf (дата звернення: 07.11.2017).
3. Бондаренко Я. Г. Психолого-педагогічні особливості формування готовності майбутніх працівників патрульної поліції МВС України до професійної діяльності // Шляхи покращення системи професійної підготовки правоохоронців до дій в екстремальних умовах : зб. матеріалів міжнар. наук.-практ. конф. (м. Харків, 18 груд. 2015 р.) / МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2015. С. 25–28.

Одержано 07.11.2017